

Hoochie Coochie Band: Screamin' The Blues

Proč příznivci bandu museli na tohle album čekat dlouhých 5 let od posledního alba sděluje leader kapely, **Jan Švihálek**: "Co vše se s kapelou dělo? Pracovali jsme, ženili se, rozváděli, hráli, chlastali a lozili za ženskýma, ale to je přece jasný, že jo?"

Třetí album pohodové brněnské bluesové party kolem kytaristy a zpěváka Jana Švihálka překvapí autentickým zvukem z mikrofonů Neumann pod heslem "Zpátky ke kořenům!". Kapela hraje hezké staré dřevní rhythm and blues, záměrně jednoduše, přímočaře a bez nějakých filosofických okras.

Syrový zvuk alba má v tomto případě hned tři důvody, jak říká Jan Švihálek: "Za 1. hudba kterou hrajem potřebuje svůj syrový, autentický, přirozený zvuk. Toho v moderním studiu nebo když budeš nahrávat po stopách, nedosáhneš, za 2. už mě sere ten univerzální studiovej zvuk, kdy skoro všechny kapely zní stejně, a za 3. z hlediska principu DO IT YOURSELF jsme to dotáhli docela daleko, vyrobili jsme si totiž i vlastní reverb. Nahrávku jsme pustili na jednom konci prázdné haly a nahráli ji na druhým konci. Ten hukot jsme potom přimíchali k základu."

Otázku, zda by původní autoři blues nechtěli raději využívat právě všech vymožeností moderní technologie považuje Honza za bezpředmětnou. "Podívej se, kolik lidí hraje na starý lampový komba, na jaký mikrofony nahrává zpěvy Norah Jones. Samozřejmě Neuman - z 50-tých let. Jsou to furt ty stejný starý věci, nejdražší digitální softwary jsou SIMULÁTORY starých zvuků. To je snad dostatečně absurdní fakt nebo snad chceš říct, že Neil Young nebo vydavatelství Fat Possum nahrává desky živě ve stodole, protože nemá peníze na moderní studio?"

Na albu jsou jak vlastní skladby v angličtině, tak něco věcí převzatých od Jimmyho Reeda, Chestra Burnetta a Sonny Boy Williamsona. I při minimálním obsazení (kytara, basa, bicí, ústní harmonika) působí výsledek dojmem velice energické živočišné a pohodové muziky, se kterou si budete přinejmenším podupávat nohou, pokud nebudete rovnou tančit. Žánrově jde o muziku jak vystříženou někde z přelomu padesátých a šedesátých let ve svobodném světě a maximálně sdělnou, kdy bluesmanovi stačí bluesový groove, feeling a sdělení "I love my baby". Více slov není třeba. I po interpretační stránce všichni

muzikanti z **Hoochie Coochie Bandu** žánr perfektně cítí a ctí a hrají velmi stylově. Zpěvák Jan Švihálek pak dobře ví, že snažit se o přesné napodobování černých bluesových hlasů nemá příliš velký smysl. Místo toho si nachází vlastní způsob interpretace, aniž by tím ubral na feelingu, stylovosti a zároveň i určitém nadhledu. Na CD se nachází i **videoklip** k písni "I'm The Good One". A na dotaz, zda nebudou muset příznivci kapely opět tak dlouho čekat na další album, zní tradiční odpověď "Já myslím, že to přežijou, pokud to teda přežijeme my, samozřejmě".

Křest alba proběhne stylově na **Blues Alive** v Šumperku **16.11.2006** s mnoha významnými hosty.

Písně:

1. Big boss man (Jimmy Reed)
2. 3,4,5 times (Jan Švihálek)
3. Don't tell me (Jan Švihálek)
4. You don't have to go (Jimmy Reed)
5. Big belly blues (Jan Švihálek)
6. Catfish blues (traditional)
7. Don't start me talkin' (Sonny Boy Williamson)
8. Black hair blues (Jan Švihálek)
9. What's about (Jan Švihálek)
10. That's all right (Jimmy Rodgers)
11. Who's been talkin' (Chester Burnett)
12. 19 years old (McKinley Morganfield)

Kapela:

Jan Švihálek: guitar, slide guitar, vocal

Jakub Štěpaník: harm

Pavel Všianský: double bass

Daniel Černý: drums

Recorded at "Mosilana studios" - June 2006

Mixed by Pavel Čech

website & contact: <http://hoochiecochieband.no-ip.com>

Hoochie Coochie Band je brněnská bluesová skupina, byla založena v roce 1995.

Účastník blues festivalu Blues Alive (ČR - 1999,2001,2002), Dresdner blues festivalu (GER, 2000), Blues v lese (ČR, 2003) a Noc Bluesowa (PL, 2003).

Web kapely: <http://hoochiecochieband.no-ip.com>